

ζωών, παρήγαγαν αξιοσημείωτη συγκίνηση, καλώντας σε αναγνώριση του «άλλου» και, μέσω αυτού, αναγνώρισης των ιδίων παθών. Η Αθήνα σπαράσσει και κατασπαράσσεται με τρόπους που βιώνουν βαθιά οι κάτοικοι και οι συγγραφείς της, δίνοντας ένα μάθημα σε όλους τους υποψήφιους δημάρχους αυτής της πόλης.

Η Αθήνα της ουσίας και όχι της επίφασης πρωταγωνίστησε στην προσπάθεια του Γαβριηλίδη στη Μαυρομικήλη και ξεδίπλωσε τους χυμούς της στην «Πόλη στα γόνατα» του Φαίσι, δυο στιγμές όασης σε τούτη την πόλη που μακάρι να επαναληφθούν και την επόμενη χρονιά.

Λίλυ Εξαρχοπούλου

Σταχτοπούτα Παγκρατίου

Η Σταχτοπούτα ονομάζεται έτσι γιατί καπνίζει πολύ. Ασταμάτητα. Το ένα τσιγάρο μετά το άλλο, όταν μαγειρεύει, πλένει πιάτα, καθαρίζει, ξυρίζει τα πόδια της. Η Σταχτοπούτα καπνίζει πολύ για να μην τρώει. Και δεν τρώει για να μένει αδύνατη. Πιο αδύνατη από τις αδερφές της. Οι αδερφές της μοιάζουν πολύ στη μητέρα τους. Η μητέρα τους λέει στη Σταχτοπούτα να τρώει, γιατί αλλιώς θα πεθάνει. Βάζει μπροστά της τόνους τα ντολμαδάκια και τις σπανακόπιτες. Η Σταχτοπούτα ξέρει ότι η μητέρα της θέλει να την κοροϊδέψει για να την παχύνει. Γι' αυτό, κρύβει το φαγητό για να το πετάξει αργότερα. Το κρατάει στο στόμα της και προθυμοποιείται να κάνει δουλειές εκτός σπιτιού. Βγαίνει και το φτύνει. Τρέχει στο μπάνιο και κάνει εμετό. Οτιδήποτε για να το ξεφορτωθεί.

Η Σταχτοπούτα κάνει συνέχεια δουλειές. Από την ώρα που θα ξυπνήσει μέχρι την ώρα που θα κοιμηθεί. Έτσι κάνει

περισσότερες θερμίδες. Οι αδερφές της τη βάζουν να τους μαγειρεύει με την ελπίδα να την παχύνουν. Εκείνη ευχαριστιέται μόνο με τις μυρωδιές. Δεν τρώει ποτέ. Έχει διαβάσει το παραμύθι της Σταχτοπούτας. Και της Χιονάτης. Και της Ωραίας Κοιμωμένης. Ξέρει για τον πρίγκιπα που θα έρθει. Ξέρει ότι θα έρθει για αυτήν και μόνο. Της το 'πε η Καλή Νεράιδα της. Την έχει ήδη συναντήσει τη Νεράιδα της. Την έχει δει στην τηλεόραση. Η Καλή Νεράιδα της την κοίταξε στα μάτια και τη ρώτησε: «Έχεις ανησυχία για το μέλλον;», «Αναζητείς απεγνωσμένα μια απάντηση;», «Μήπως υποφέρεις από αιμορροΐδες;». Η Σταχτοπούτα ξέρει ότι ήταν ένα μήνυμα. Πήγε στο κομμωτήριο. Έκανε τα μαλλιά της μες.

Ήταν μεσημέρι. Χτύπησε το κουδούνι. Η Σταχτοπούτα άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματος και τον είδε. Τον πρίγκιπα. Ήταν ντυμένος με κόκκινη ριγέ φόρμα, κόκκινο καπέλο και κρατούσε ένα μακρόστενο, πλακουτσωτό κουτί. Ο πρίγκιπας είχε φέρει πίτσες.

«Δουλεύω για χόμπι», είπε. «Η Πίτσα Γιαμ είναι του μπαμπά μου».

Τώρα όλη η οικογένεια παραγγέλνει πίτσες. Αλλά δεν τις φέρνει πια το πριγκιπόπουλο. Οι αδερφές της Σταχτοπούτας μπουκώνονται στη μοτσαρέλα και μετά πηγαίνουν και στην πιτσαρία για συμπλήρωμα. Εκεί βρίσκουν τη Σταχτοπούτα να κάθεται στο μπαρ, να καπνίζει και να πίνει ούισκι με νερό και πάγο.

«Δεν έπλυνες τα πιάτα», της λένε με μίσος. «Ήταν η σειρά σου».

Η μητέρα τους είναι καταστεναχωρημένη. Περνά όλη της τη μέρα πάνω από τη ραπτομηχανή και ράβει ρούχα για τις κόρες της που διαρκώς παχαίνουν. Κοντεύει να σκάσει από το κακό της. Η μεγάλη της κόρη δεν απαντά πια στα τηλέφωνα του Γιάννη του γείτονα. Ο Γιάννης ο γείτονας είναι πολύ καλό

παιδί και ο μπαμπάς του έχει κρεοπωλείο.

Το πριγκιπόπουλο οργανώνει πάρτι για τα είκοσι χρόνια Πίτσα Γιαμ Παγκρατίου.

Η Σταχτοπούτα κάνει κι άλλη διαίτα. Το βράδυ του πάρτι εμφανίζεται με ένα απλό μαύρο φόρεμα. Και μία παραμάνα στο εσώρουχο για καλή τύχη.

Είναι πολύ νευρική. Μπαίνοντας βλέπει τη μεγαλύτερη αδερφή της με ένα ροζ σατέν ντεκολτέ. Η Σταχτοπούτα της βάζει τρικλοποδιά. Δεν προσέχει ότι από το σκούνημα έπεσε στάχτη στο ουίσκι της. Στις δώδεκα ακριβώς φτάνει το ασθενοφόρο που τη μεταφέρει στα Επείγοντα για πλύση στομάχου. Η Σταχτοπούτα ξυπνάει το επόμενο πρωί πνιγμένη στα λουλούδια. Κοιτάει την κάρτα. «Η Πίτσα Γιαμ σας εύχεται Καλή Ανάρρωση».

Η Σταχτοπούτα σκέφτεται ότι το παραμύθι δεν μπορεί παρά να επαληθευθεί. Το πριγκιπόπουλο είναι ήδη τρελά ερωτευμένο. Γεγονός που αποδεικνύεται περίτρανα, όταν εμφανίζεται το απόγευμα για να την επισκεφθεί αυτοπροσώπως.

«Μα δεν ήταν ανάγκη», λέει η Σταχτοπούτα δίνοντας το χέρι της με χάρη, ενώ με το άλλο διώχνει τις αδερφές της και τη θεία Πιπίτσα από το δωμάτιο.

«Μα τι λέτε», απαντά το πριγκιπόπουλο. «Ήθελα να βεβαιωθώ ότι δε θεωρείτε το φαγητό μας υπεύθυνο για την τροφική σας δηλητηρίαση – θα ήταν άλλωστε αστείο, αφού δε βάλατε μπουκιά στο στόμα σας».

Η Σταχτοπούτα αισθάνεται μια ελαφριά ανησυχία, αλλά δεν μπορεί να εντοπίσει πού οφείλεται ακριβώς. Κάτι δεν της πάει καλά, αλλά δεν είναι σίγουρη τι. Όπως και να έχει, αποφασίζει να αναλάβει δράση.

«Ένα τσιγάρο», φωνάζει, «ας μου δώσει κάποιος ένα τσιγάρο και ας πάρει αυτό το απαίσιο φαγητό από μπροστά

μου!».

Η Σταχτοπούτα χαμογελάει στο πριγκιπόπουλο. Η νοσοκόμα την κοιτάει βλοσυρά. «Απαγορεύεται το κάπνισμα στο νοσοκομείο, δεσποινίς».

Η Σταχτοπούτα δε δίνει σημασία. Με δύο ρουφηξιές γεμίζει το δωμάτιο καπνό. Ένας γεράκος στο βάθος του δωματίου αρχίζει να βήχει. Το πριγκιπόπουλο συνεχίζει.

«Κάτι λέγαμε για το ζήτημα των ευθυνών...».

«Εξαρτάται», απαντά η Σταχτοπούτα, «από το αν θα με αποκαταστήσετε».

«Να σας αποκαταστήσω;» ξαφνιάζεται, δικαίως, το πριγκιπόπουλο. «Μα αφού δεν έχει συμβεί τίποτα μεταξύ μας!»

«Αυτό το λέτε εσείς. Εγώ όμως μπορεί να έχω άλλη γνώμη... Για το φαγητό σας... και τη σχέση μας...».

Το πριγκιπόπουλο τρίζει τα δόντια του και αποδέχεται με συνοπτικές διαδικασίες να νυμφευθεί το μάτσο κόκαλα που έχει μπροστά του, πέφτοντας βασικά θύμα της επιχειρηματικής του εκπαίδευσης. Το δε μάτσο κόκαλα πετάει τον ορό και αρχίζει να τρώει με όρεξη.

«Το ήξερα εγώ ότι αυτό το παραμύθι θα έχει αίσιο τέλος», μπορεί να ξεχωρίσει κανείς ανάμεσα στις μπουκιές της.

Αγγελική Παπαδοπούλου

Κάτι σαν Χάγη...

Διαβάζοντας το άρθρο του πρώην προέδρου της Δημοκρατίας κ. Κ. Στεφανόπουλου (*Η Καθημερινή*, 28/5/2006), με θέμα το ενδεχόμενο συνολικής ρύθμισης των ελληνοτουρκικών σχέσεων μέσω αποφάσεων του Διεθνούς